

Ἐπωδὸς

Ἄς εἶναι

ἔτσι μονάχα θὰ στεριώσει τὸ κορμί μου
καὶ τὸ πέλημα μου βαρὺ
θὰ μπεῖ σέ δρόμο
μονάχα ἔτσι
θὰ σέ δῶ νὰ μεγαλώνεις
σὰ μέρα τοῦ καλοκαιριοῦ.

20.3.78

ΑΤΙΤΛΟ

Ἄς ἡμερέφει πιά ἡ νοσταλγία
μές στὰ σωθικά μου
νὰ μὴν ἀκούω τὴ φωνή σου
σπαραχτικὴ μπροστὰ στὸ κύμα τοῦ Εὐβοϊκοῦ
ἴδια ἡ φωνή
ποὺ σέρνει τὸν καημὸ της
ἀπ' τὴν Κολχίδα ἀκολουθώντας τὸν Ἰάσονα.
Ἄς ταξιδέφει τὸ κορμί μου μακριὰ
σὲ ἄλλες θάλασσες
σὲ δρόμους ἄλλους
ποῦτε τὸ ἴδια ἀγέρι δὲν περνᾷ στὰ δάχτυλά σου ἀνάμεσα
μῆτε τὸ χῶμα μύρισες ποτὲ τοῦ φθινοπώρου.

28.11.78

ΟΙ ΓΥΡΟΛΟΓΟΙ

«Χρηστὰ κι ἀγνὰ τὰ ἦθη τοῦ χωριοῦ»;
ψέμμα Μαρού, δὲν εἶναι.
Θὰ πεθάνουμε
γυρνώντας σὲ χωριὰ καὶ σ' ἐρημιότοπους.

ΑΤΙΤΛΟ

Μὴν προσπαθεῖς
ν' ἀφουγκραστεῖς τοὺς παλιωμένους τοίχους
τῶν σπιτιῶν μὲ τ' ἀκροκέραμα
σὲ τέτοια σπίτια κατοικοῦν φαντάσματα
ποὺ διαφεντεύουνε τὴ μοίρα μας
μέρα νύχτα.
Κι ὅλο τὴ νύχτα
δυὸ χέρια πληγιασμένα σὰ γέρικα ἄλογα
πίσω ἀπὸ γρίλιες
ποὺ σὲ κρατᾶνε μακριὰ
ἀλλάζουνε σημαῖες καὶ πορεία στοὺς λαούς
ἀπὸ παλιά θυμᾶμαι
τίς σημαῖες
ν' ἀνεβοκατεβαίνουνε πάνω σὲ ξύλινα κοντάρια.